

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 120.

Syvende Session.

41de Møde.

Tirsdagen den 29de Januar.

(Fortfat.)

Kirke- og Underviisningsministeren (forts.): Jeg kan nemlig finde det rimeligt, at de, der kjende Mandens Virksomhed og mene at kunne vurdere den, kunne mene, at den ikke er mere værd end saa og saa meget; men at den, som selv indrømmer, at han ikke kjender den og ikke forstaaer at vurdere den, kan finde nogen Opfordring til at sætte en forringet Sum, istedetfor den foreslaaede, og erklære, at han anseer et saadant Beløb for et passende Bederlag, det forstaaer jeg ikke. Det forekommer mig noget at ligne en Modsigelse. Naar man forøvrigt gaaer ud fra den Anerkjendelse, som jo Alle synes at gaae ud fra, at her, Alt vel overveiet, er Tale om en for det Offentlige saa nyttig og fortjenstlig Virksomhed, at den kan give Afkomst til en Smøbekommen og Understøttelse fra Statens Side, og ikke overseer — hvad jeg bestandig maa vende tilbage til — at her er Spørgsmaal om et aldeles extraordinært Tilfælde, der ikke kan give Andre nogensomhelst Ret eller Afkomst til Pension, saa forekommer det mig høist forunderligt, naar man efter først at have anerkjendt det Rigtige og Passende i ved et særligt Lovforslag at tillægge denne Mand Pension, da at tage det microscopicke Glas paa og see efter, om der ikke muligviis er regnet nogle Hundrede Rigsdaler formeget. I Særdeleshed forekommer dette mig at være besynderligt, efterat der fra Ministeriets Side er gjort et Forslag om en Pension, som dog vel maa

indrømmes i og for sig ingenlunde at være af nogen overordentlig Størrelse og ingenlunde at være andet end meget moderat for efter de virkelig givne Forhold at kunne leve deraf her i Hovedstaden (Flere Stemmer: Nei!). Ja, Mange kunne jo benægte det; men efter min Formening bliver det ligesuldt staaende fast og kan kun benægtes af dem, der ikke vide, hvad det koster at leve i Hovedstaden under de Forhold, som her ere nødvendige. Og med Hensyn hertil skal det staae fast, at det ikke er noget umoderat Beløb, der her fordres for en Mand, som nu er naaet hen imod Alderdommens Grændse, naar han skal kunne have et nogenlunde anstændigt Livsophold. Dernæst maa det vel ogsaa indrømmes, at det ingenlunde er et umoderat Beløb, naar der hensees til de Mænds Stillinger, med hvem han nærmest maa sammenlignes. Der er ogsaa i den Henseende fremsat en Betragtning fra den ærede Rigsdagsmand (H. M. Peterfen), der sidst havde Ordet, som forekommer mig heelt besynderlig. Han sagde: „Det gaaer dog ikke an, at vi tage Hensyn til de Mænd, hvis Stilling han her nærmest kan sammenlignes med, naar der er Spørgsmaal om at tillægge ham Pension.“ Hertil maa jeg svare, at det netop er dem, man skal tage Hensyn til; thi dersom vi ikke tage saadant Hensyn, saa komme vi ind paa saadanne aldeles vilkaarlige Bestemmelser, som her netop foreligger et Exempel paa i det stillede Endringsforslag. Det er netop derfor, at jeg udtalte — og det lod dengang til, at det ikke i Thinget fandt nogen Modsigelse — at det Naturlige var, at naar en Mand i nogle og tyve Aar har forestaaet en stor privat Skole, og der forøvrigt i denne hans Virksomhed erkjendes Grunde til ved